

THE TALENT FACTORY

**Geschreven door Len Doens, de eerste programmadirecteur van
TMF en met foto's van Zillion-fotograaf DDHanssens**

Copyright © 2024 STARKY MEDIA

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

VOORWOORD ROOS VAN ACKER

1. De Valse Start van TMF in Leuven
2. De Kleine David en het Grote MTV
3. Van Decibels naar Dollars
4. Van Mechelen naar Bussum en weer terug!
5. De Eerste Vlam van The Music Factory
6. De Stralende Ster die nooit Uitdooft
7. Een Hete LAT-relatie met Zillion
8. TMF Showcase; “Nee, je moet ons betalen”
9. Van Hotelkamer naar het Scherm
10. De Onverschrokken Tv-reus Mathias Coppens
11. The Road Ahead; No Budget? No Problem!
12. Down the Road
13. Zijne Purperen Hoogheid Prince op bezoek in het koninkrijk van de broertjes DeWaele
14. Last Night two DJ’s saved our lives
15. VJ’s met Muzikantenbloed en/of Artiesten met Presentatietalent
16. The Walk of Shame
17. Tribute to Yasmine
18. De Yasmine Award
19. The Talent Factory
20. Feesten als de Beesten
21. De Lotsbestemming die Faithless heet
22. De Eerste TMF Awards in Zillion
23. De Magie van Jessy, die van TheMackenzie
24. Geweld, Spoedoperatie en Schoonouders
25. Evi’s Walk of Fame
26. Karoline ‘Leki’ Kamosi - Still Here
27. Het Verlangen naar Vilvoorde
28. La Vie en Roos: het Toeval dat mijn Leven veranderde
29. Zweverige epiloog

NAWOORD VAN KRISTIAAN CLOOTS

VOORWOORD ROOS VAN ACKER

Roos op de TMF Awards, 2000

In de zomer van 1998 hoorde ik via de manager van mijn band Eden dat er een Vlaamse muziekzender zou komen, beetje vergelijkbaar met MTV, dé zender waar we toen als muzikliefhebbers verslingerd aan waren.

Natuurlijk wilde ik daar onderdeel van zijn, dus gaf ik mij een beetje bibberend op voor een screentest. Hiervoor moest ik helemaal naar Bussum in Nederland rijden. Naar Studio Concordia, waar radio- en televisiepresentator Adam Curry ooit de grootste artiesten van het moment aan elkaar praatte voor het programma Countdown van Veronica.

Deze zender werd geleid door de legendarische mediamagnaat Lex Harding. En hij was ook de founding father van The Music Factory. Vandaar dus. De screentest verliep goed, dat dacht ik toch, en toen was het afwachten...

De tv-studio, vol muziekgeschiedenis en rock'n'roll herinneringen, werd later ook het decor voor alles wat TMF werd.

De opnames met alle VJ's vonden daar elk weekend plaats, terwijl we gewoon onze scenario's schreven in het eerder ietwat saaie nieuwbouwkantoor in Mechelen. Dat laatste zorgde er overigens voor dat ik van Mechelen mijn thuisbasis maakte. Mijn eerste thuisbasis was in de Bafferstraat. De stad Mechelen heeft best opvallende straatnamen. Om de hoek zat de Leegheid en de Zakstraat.

De TMF-tijd? Die beschrijf ik graag als een speeltuin. Een leerervaring voor ons als jonge twintigers die net hun eerste stappen in de media mochten zetten. Alleen Inge Moerenhout en Yasmine hadden al wat ervaring opgedaan. En ik ben dankbaar dat ik de inspirerende Yasmine nog even heb gekend – wat een talent, wat een lieve, fijne dame, zo zonde dat ze er niet meer is.

Er zijn massa's herinneringen die me altijd bijblijven. Zo vraag ik steeds aan mijn logies thuis: "Eitje d'erbij?". Dat komt uit de tijd dat we elk weekend met de TMF-crew in hotel Trompenberg in Hilversum verbleven. De eigenaar vroeg ons bij het ontbijt altijd precies dat. Het voelde daardoor een beetje als een thuis weg van huis.

We voelden ons allemaal altijd welkom! En beleefden legendarische en gezellige tijden.

En meer dan 25 jaar is de TMF-magie van toen niet veranderd. We komen elkaar nog vaak tegen in de media. Overall werkt er wel een ex-TMF'er. En de band die we toen gesmeed hebben, is onverwoestbaar. Als we elkaar zien, zijn de knuffels altijd oprecht en gemeend.

En dat terwijl ik er overigens bijna niet was bij geweest - dit door een stom misverstand! Een bijna-vergissing van de auteur van The Talent Factory. Lees daarom zeker verder om te ontdekken wat er toen precies is gebeurd. En hoe ik uiteindelijk de baan van VJ heb gekregen. Het is slechts een van de vele spannende onthullingen die je te wachten staan.

Dit boek van Len Doens, de allereerste Programmadirecteur - neemt je mee op een nostalgische reis door de geschiedenis van TMF Vlaanderen. The Music Factory bood een platform voor internationale en lokale artiesten en werd de norm voor muziek, lifestyle en jeugdcultuur. Het was niet zomaar een tv-zender, maar een spiegel van een tijdperk waarin muziek en televisie samenkwamen om de jeugdcultuur van die tijd te definiëren.

Voor Belgische bands als Zornik, Nailpin, K's Choice, Soulwax – en ook mijn eigen band Eden – betekende TMF ontzettend veel. We kregen de kans om op te treden tijdens de eerste TMF Awards in de Zillion, en later zelfs in Ahoy Rotterdam, waar we als Vlaamse band schitterden naast Beyoncé! We zaten zelf naast haar in de make-up. Het zijn stuk voor stuk herinneringen die ik nooit zal vergeten.

Dit eerbetoon aan de gouden jaren van TMF geeft je een uniek kijkje achter de schermen van een zender die een blijvende impact heeft gehad op de Vlaamse muzikscene en het leven van jongeren. Of je nu fan bent, bij TMF hebt gewerkt, vaste kijker was, of gewoon nieuwsgierig bent: dit boek is absoluut voor jou.

Stap met mij in deze muzikale tijdmachine en geniet ervan!

Hoofdstuk 1: De Valse Start van TMF in Leuven

3 oktober 1998. Een dag vol zenuwen, spanning en het prikkelende aroma van een nieuwe toekomst: champagne en zweet. Dit was de dag dat TMF voor het eerst live zou uitzenden in Vlaanderen. Internationale acts als Worlds Apart en Ultimate Kaos, samen met Belgische toppers zoals Fiocco en The Mackenzie ft. Jessy, stonden klaar om het debuut van TMF onvergetelijk te maken. Maar, zoals wel vaker: net als je denkt dat alles gesmeerd loopt, komt de werkelijkheid je verrassen met een plot twist.

Lex Harding, de man met de visie en het charisma om zelfs een lege dansvloer aan het dansen te krijgen, had ons allemaal aangestoken met zijn enthousiasme. Deze legendarische Nederlandse dj, de architect van TMF bij onze Noorderburen, was en is nog steeds een absoluut icoon in de Nederlandse media. Hij had Radio Veronica groot gemaakt, de Top 40 gepresenteerd en (mede) Radio 538, Sky Radio en SLAM!FM opgericht.

En nu stond hij hier, in Leuven, klaar voor een nieuwe tour de force, in België deze keer.

De aanloop naar de start verliep hectisch. VJ Inge Moerenhout, altijd opgewekt en er sinds dag één bij, probeerde tevergeefs haar man, Patrick Castelain, General Manager van TMF Vlaanderen, ervan te overtuigen dat het controleren van decorstukken niet tot zijn takenpakket behoorde. VJ Yasmine werkte haar make-up bij en stelde iedereen gerust, terwijl nieuwkomer Katja Retsin haar zenuwen met een glas witte wijn onder controle probeerde te krijgen. Als programmadirecteur van The Music Factory voelde ik de druk van de wereld op mijn schouders.

De eerste lichting VJ's

TMF Vlaanderen werd opgestart door een klein, hecht team. De sfeer was familiaal: iedereen deed alles, van het ontkalken van de koffiemachine tot het klaarmaken van de studio voor opnames. Ik voelde me verantwoordelijk voor zowel de grote lijnen als de kleinste details, wat soms betekende dat ik rollen op me nam die ver buiten mijn comfortzone lagen.

Op de dag van de launch party werd ik last-minute als publieksopwarmer aangesteld. Mijn ervaring beperkte zich tot het presenteren op de radio en het leiden van vergaderingen. Het opzweepen van een schreeuwend publiek was compleet nieuw voor me. De zaal van de Manhattan in Leuven stroomde vol en de zenuwen stonden bij iedereen strak gespannen.

Inge Moerenhout getting ready to shine

Mijn taak was duidelijk toen ik het podium opging: zorg dat iedereen uit zijn dak gaat. Backstage stonden de VJ's klaar: Inge Moerenhout, charmant en professioneel; Yasmine, nonchalant met ondeugende twinkeloogjes; Stijn Smets, in complete hyperfocus en Katja Retsin, met frisse, positieve energie. Ze moesten het podium op met de kracht van een rockster, de uitstraling van een supermodel en de toegankelijkheid van een sympathieke buur.

Terwijl ik daar stond te schreeuwen en gesticuleren, voelde ik de connectie met de fans en de opwinding die bijna tastbaar in de lucht hing. Het publiek werd gek toen de VJ's een voor een het podium opkwamen. Het gejoel, het gekrijs, het applaus; het was oorverdovend. TMF had een start gemaakt die niemand snel zou vergeten. De champagne stond koud, honderden glazen glinsterden in het licht en in de zaal startte de aftelklok. Vijf, vier, drie, twee, één...een magisch moment! Eindelijk! Dit was het. Dit was waar we maanden naar toe hadden gewerkt. En ongeacht wat er verder nog zou gebeuren, we hadden al gewonnen door hier te zijn. En toen, precies op dat moment, gebeurde het onvoorstelbare.

In plaats van een spectaculaire opening met hits, vuurwerk en VJ's, begon de eerste Vlaamse muziekzender met reclame voor een bank. In het Frans.

Générale de Banque, my force, donderde door de zaal en rechtstreeks in alle Vlaamse huiskamers. You must be fucking joking. Pardon my French.

Onze collega's in Nederland, verantwoordelijk voor de technische ondersteuning, hadden geen rekening gehouden met de Belgische realiteit van tweetalige commercials. Ze waren gewend aan één land, één taal, één systeem. En nu zaten wij plots met een Franstalige commercial op een Vlaamse zender.

Het was alsof iemand een scheet had gelaten tijdens een huwelijksaanzoek; hilarisch en gênant tegelijkertijd. Patrick Castelain belde iedereen die hij te pakken kon krijgen, terwijl hij rood aangelopen wild stond te gesticuleren. Terwijl de champagne rijkelijk vloeide en de feestgangers toastten op onze nieuwe zender, wisten we allemaal dat dit nog wel even zou blijven hangen. Proosten of proesten, het scheelde letterlijk maar één letter.

Deze onverwachte start gaf het verhaal van TMF meteen kleur: een masterclass in nederigheid en een bewijs van veerkracht. Of, zoals Lex Harding later droogjes opmerkte tijdens de evaluatie: "Tja, een goede les, hè jongens ...".

En zo gingen we door, met vallen en opstaan, elke dag een beetje scherper. *TMF Vlaanderen* groeide uit tot een enorm succes, niet ondanks de fouten, maar dankzij de manier waarop we ermee omgingen. Het markeerde het begin van een nieuw tijdperk, een muzikale revolutie die nog lang zou nazinderen in de harten van Vlaamse jongeren – en in die van ons allemaal.

Hoofdstuk 2: De Kleine David en het Grote MTV

Terwijl MTV zelfgenoegzaam toekeek, lanceerde een groep waaghalzen in 1995 hun eigen muziekgroep: *The Music Factory* (TMF). Een jaar later vond in de kantine van de TMF-kantoren in Bussum, Nederland, de eerste editie van de TMF Awards plaats. Vervolgens verhuisde de show naar de Statenhallen in Den Haag en later naar Ahoy Rotterdam, waar duizenden fans zich schor schreeuwden voor artiesten als Beyoncé en Robbie Williams, maar ook voor hun eigen Nederlandse helden zoals Kane en Bløf. En natuurlijk voor de TMF-VJ's zelf, die als ware supersterren werden onthaald. "Het was alsof we vanuit een fietsenhok naar een ruimteschip verhuisden," grijnsde VJ Bridget Maasland. "En iedereen ging mee, want ja, wie wil er nu niet met de sterren dansen?"

Wat begon als een bescheiden evenement op een plek die meer leek op een avondse snackbar, groeide uit tot een nationale feestdag bij onze noorderburen. The Music Factory was niet zomaar een succes, het was een regelrechte veldslag, en MTV bloedde hevig. MTV, met haar onbereikbare presentatoren – en onze nationale trots Marcel Vanthilt – kon niet op tegen de lokale kracht van TMF. Terwijl MTV worstelde met haar verwaterde wereldwijde formule, veroverde TMF de Nederlandse harten. "MTV? Dat was alsof je naar een ander universum keek," zei zangeres Anouk ooit. "TMF, dat was thuis. Dat was je eigen achtertuin."

Het geheim van The Music Factory? Ze brachten de grootste wereldsterren letterlijk je woonkamer binnen. Madonna, Lenny Kravitz, Michael Jackson, Prince – het leek een bizarre droom, maar TMF maakte het werkelijkheid. En dat gebeurde met een onweerstaanbare mix van flair en durf, waarmee ze zelfs de meest doorgewinterde internationale artiesten inpakten. "Je voelde gewoon: hier gebeurt iets," zei VJ Tooske Ragas destijds met fonkelende ogen. "En wij zaten er middenin."

Maar misschien wel het belangrijkste: TMF gaf een platform aan lokaal talent dat anders misschien nooit zo groot was geworden. Ilse DeLange, begonnen in kleine zaaltjes in de buurt van Almelo, werd dankzij TMF een nationale ster. Kane uit Den Haag, ooit een onbekende band met veel lawaai, werd een fenomeen in heel Nederland en daarbuiten. En dan was er DI-RECT, een stel jonge honden die met hun rauwe energie Nederland in vuur en vlam zetten.

"Kane zonder TMF? Dat was als bier zonder schuim," lachte Dinand Woesthoff. "Niet te zuipen."

TMF was meer dan een muziekgroep; het was een cultureel instituut. Voor veel artiesten was het winnen van een TMF Award een erkenning die MTV nooit kon bieden. "TMF was ons paspoort naar de sterren," zei Ilse DeLange. "En we hebben van elke minuut genoten."

TMF bewees dat lokaal talent en een sterke nationale identiteit een gouden combinatie kunnen zijn, iets wat MTV nooit helemaal begreep. "We hebben de hemel gezien en die kleurde oranje," aldus VJ Jeroen Post.

TMF werd een broedplaats voor jong televisietalent. Presentatoren zoals Fabienne de Vries, Sonja Silva, Sylvana Simons, Jeroen Nieuwenhuize, Isabelle Brinkman, Bridget Maasland en Daphne Bunschoek groeiden uit tot bekende gezichten op de Nederlandse televisie. De zender werd een fenomeen, een bakken voor een generatie jongeren die hun muzieksmaak ontdekten door zinderende videoclipps en enthousiaste VJ's.

Een succesformule die later ook in Vlaanderen zou worden herhaald.